

חילופי טאבו, אחרון

מסע באמצעות עוף-חול הינו תחושה שונה לגמרי מהתעקקות או ממפתח מעבר. אתה עולה באש - אתה בהחלט מרגיש את עצמך עולה באש, אפילו אם אין כאב - ובמקום לבעור ולהפוך לאפר, האש **בוערת** דרכך ואתה נעשה לאש, ואז אתה כבה במקום אחד ונדלק באחר. זה לא גורם לבחילה כמו מפתחות מעבר או התעקקות, אך עם זאת זו תחושה מערערת. אם האמת שמאחורי מסע באמצעות עוף-חול הינה שאתה הופך למקרה פרטי של אש כללית יותר, נראה שזה מרמז שאתה יכול לבעור בכל מקום - אפילו בעבר הרחוק, או ביקום אחר, או בשני מקומות בו זמנית. אתה יכול לכבות במקום אחד ולהידלק במאה מקומות אחרים, והאתה שהגיע להוגורטס לעולם לא ידע. אם כי הארי קרא את מה שהצליח על עופות-חול, בניסיון להבין איך להשיג אחד משלו, ולא היה שם דבר שרמז על יכולת כזו.

הארי עלה באש וכבה ונדלק במקום אחר; ופשוט כך הוא, המנהל, ודמותה חסרת ההכרה של הרמיוני גריינג'ר איכלסו מקום אחר, עם פוקס מעליהם, חדר רגוע וחמים עם עמודי אבן בהירה, עם חלונות לשמיים מכל ארבעת הכיוונים, מלא במיטות לבנות בשורות ארוכות, שסביב ארבע מהן היו מחיצות משקיטות, והשאר ריקות.

בפינה אחת בשדה הראייה של הארי, מדאם פומפרי מופתעת-למראה הסתובבה לעברם. דמבלדור נראה כאילו הוא לא שם לב למרפאה הבכירה כשהניח בזהירות את הרמיוני על מיטה ריקה.

מפינה רחוקה נראה הבזק ירוק, ומתוך האח צעדה פרופסור מקגונגל, מנקה את עצמה קלות מאפר הפלו.

הקוסם הזקן פנה מהמיטה והושיט את אחת מידיו אל הארי; ואז הילד-שנשאר-בחיים והקוסם שלו נעלמו בפרץ אש נוסף.

כשהארי סיים להידלק שוב הוא עמד במשרד המנהל, בינות לקולות של תריסר תריסרי שלפצקים חסרי פשר.

הילד הצעיר לקח צעד הרחק מהקוסם הזקן ואז הסתובב לעברו, עיני ספיר ואזמרגד נפגשות.

השניים לא דיברו במשך זמן מה, מביטים זה בזה. כאילו כל מה שרצו לומר ניתן היה לומר במבטים, ולא בשום דרך אחרת.

בבוא הזמן הילד הגה את המילים לאט ובדיוק.

"אני לא מאמין שעדיין יש עוף-חול על הכתף שלך."

"עוף-החול בוחר פעם אחת בלבד," אמר הקוסם הזקן. "הוא עשוי לעזוב אדון שיבחר ברע על פני טוב; הוא לא יעזוב אדון שנאלץ לבחור בין טוב אחד לאחר. עופות-חול אינם יהירים. הם יודעים את גבולות חובמתם." חמור בהחלט, המבט העתיק הזה. "בשונה ממך, הארי."

"לבחור בין טוב אחד לאחר," הדדה הארי בקול שטוח. "כמו חייה של הרמיוני גריינג'ר, למול מאה אלף אוניות." הזעם והתוכחה שהארי רצה להכניס לקולו לא בדיוק היו שם, מסיבה כלשהי, אולי משום -

"אתה לא ממש בעמדה לדבר אליי כך, הארי פוטר." קולו של המנהל היה רך במידה מטעה. "מה הייתה זו הבעת חוסר-הרצון שראיתי על פניך, שם באולם עתיק-היומין?"

תחושת הריקנות הפנימית החריפה. "חיפשתי חלופות אחרות," אמר הארי בקושי. "דרך כלשהי להציל אותה בלי לאבד את הכסף."

וואו, אמר רייבנקלו. הרגע אמרת שקר ישיר. לא רק זה, אני חושב שממש האמנת לו במשך השניות שנדרשו כדי לומר אותו. זה די מפחיד.

"האם זה מה שחשבת, הארי?" העיניים הכחולות היו נבונות, והיה רגע מבעית שבו הארי תהה האם הקוסם החזק בעולם מסוגל לראות מעבר למחסומי הלטת-ההכרה שלו.

"כן," אמר הארי, "נרתעתי מהכאב שבלאבד את כל הכסף שבכספת שלי. אבל עשיתי את זה! זה מה שנחשב! ואתה –" התוכחה שנעלמה מקולו של הארי חזרה. "אתה כן הצבת מחיר לחייה של הרמיוני גריינג'ר, והצבת אותו נמוך ממאה אלף אוניות!"

"הו?" אמר הקוסם הזקן ברוך. "ואיזה מחיר אתה היית מציב לחייה, אם כן? מיליון אוניות?"

"אתה מכיר את הרעיון הכלכלי של 'ערך החלפה'?" המילים נשפכו מפיו של הארי מהר מכפי שהצליח לשקול אותן. "ערך ההחלפה של הרמיוני הוא אינסוף! אין שום מקום שבו אני יכול לקנות עוד אחת!"

עכשיו אתה פשוט אומר שטויות מתמטיות, אמר סלית'רין. רייבנקלו, אתה מוכן לגבות אותי פה?

"האם גם לחיים של מינרווה יש שווי אינסופי?" אמר הקוסם הזקן בחומרה. "האם היית מקריב את מינרווה כדי להציל את הרמיוני?"

"כן וכן," ירה הארי. "זה חלק מהעבודה של פרופסור מקגונגל והיא יודעת את זה."

"אז השווי של מינרווה איננו אינסופי," אמר הקוסם הזקן, "לא משנה כמה אוהבים אותה. יכול להיות רק מלך אחד על לוח השח, הארי פוטר, רק כלי אחד בעבורו תקריב כל כלי אחר. והרמיוני גריינג'ר איננה הכלי הזה. אל תטעה, הארי, ייתכן שהיום הפסדת במלחמה."

ואם המילים של הקוסם הזקן לא היו פוגעות כל כך חזק, בנקודה כל כך כואבת, הארי אולי לא היה אומר את מה שאמר אז.

"לוציוס צדק," אמר הארי בבעס. "מעולם לא הייתה לך אישה, מעולם לא הייתה לך בת, מעולם לא ידעת דבר מלבד מלחמה –"

ידו השמאלית של הקוסם הזקן נסגרה בחוזקה על פרק ידו של הארי, אצבעות רזות חופרות בשריר המתפתח של זרועו של הארי, ולרגע הארי היה משותק מההלם שבכך, הוא שכח מה זה אומר שמבוגרים חזקים יותר.

אלבוס דמבלדור לא נראה כאילו הבחין. הוא רק הסתובב, גורר את הארי איתו, ונע קדימה בצעדים קשים לעבר קיר החדר.

"מחיר עוף-החול."

הארי נגרר במעלה המדרגות השחורות.

"גורל עוף-החול."

החדר של הכנים השחורים, אור כסוף נופל על שרביטים מנותצים.

"אתה חושב," צעק הארי, אחרי ששפתיו שוחררו, "שאתה יכול לנצח בכל וויכוח, רק בכך שאתה עומד פה?"

הקוסם הזקן התעלם ממנו, גורר את הארי לאורך החדר. ידו הימנית, לא עוד אוחזת בשרביט, הרימה מבחנה של נוזל כסוף –

הארי מצמץ בתדהמה; מבחנת הנוזל עמדה ליד תמונה של דמבלדור, או לפחות כך זה נראה להארי ברגע הקצר לפני שנגרר הלאה.

מעבר לקצה הכנים, בצד הרחוק של החדר, עלה אגן אבן גדול עם רונות חרוטות בו שהארי לא זיהה. המרכז היה שקע רדוד מלא בנוזל שקוף, ולתוך זה הקוסם הזקן שפך את מיכל הנוזל הכסוף, שהחל מייד להתפשט, להתערבב, לגרום לכל האגן לזהור באור לבן ומוזר.

ידו של הקוסם הזקן עצבה את זרועו של הארי והחוותה לעבר האגן הזוהר, מצווה בחומרה, "הבט!"

כפי שהתבקש, הארי הביט במים הזוהרים.

"הכנס את ראשך לתוך ההגיגית, הארי פוטר," קולו של הקוסם הזקן היה חמור.

הארי שמע את המילה הזו בעבר, אבל הוא לא הצליח לזכור איפה. "מה – זה עושה –"

"זיכרונות," אמר הקוסם הזקן. "אתה תראה את הזיכרון שלי. אני נשבע בפניך שזה בטוח. כעת הבט לתוך ההגיגית, רייבנקלו, אם עדיין אכפת לך מהאמת היקרה שלך!"

לא הייתה זו בקשה לה הארי היה מסוגל להתבכחש, והוא צעד קדימה והכניס את ראשו אל המים הזוהרים.

הארי ישב מאחורי השולחן במשרד המנהל בהוגוורטס, וידיו המקומטות שאחזו בראשו היו מוכתמות מרוב גיל ושערות לבנות.

"הוא כל מה שיש לי!" התייפח קול, מוזר מאוד היה קולו של דמבלדור כפי שזכר אותו, מבפנים הוא נשמע הרבה פחות חמור וחכם. "האחרון מבני משפחתי! כל מה שנותר לי!"

שום רגש לא עבר דרך ההגיגית, רק התחושה הפיזית של לומר את המילים. הארי שמע את הייאוש התהומי במילותיו של דמבלדור, את הקולות שכאילו בקעו מגרוננו של הארי, אבל הארי לא הרגיש זאת מעבר לשמיעה.

"אין לך ברירה," אמר קול חמור.

העיניים נעו, שדה הראייה קפץ לגבר שהארי לא זיהה, בבגדים בגוון הארגמן של הילאים אבל עשויים מעור מוצק והרבה כיסים.

עיניו הימנית הייתה גדולה מדי, עם אישון בצבע כחול-חשמל שנע ונד ללא הפסק.

"אינך יכול לבקש זאת ממני, אלאסטור!" קולו של דמבלדור היה פראי. "לא זה! כל דבר פרט לזה!"

"אני לא מבקש," נהם הגבר. "וולדי הוא זה שמבקש, ואתה הולך לומר לו לא."

"בשביל כסף, אלאסטור?" קולו של דמבלדור התחנן. "רק בשביל כסף?"

"אם תשלם כופר בעבור אברפורת', תפסיד במלחמה," אמר הגבר בחדות. "כזה פשוט. מאה אלף אוניות זה כמעט כל מה שיש לנו בקופת המלחמה, ואם תשתמש בזה ככה, היא לא תתמלא. מה תעשה, תנסה לשכנע את הפוטרים לרוקן את הכספת שלהם כמו שהלונגבוטומים כבר עשו? וולדי פשוט יחטוף מישהו אחר וידרוש דרישה נוספת. אליס, מינרווה, כל מי שאכפת לך ממנו, הם כולם יהיו מטרות אם תשלם לאוכלי המוות. זה לא הלקח שאתה אמור ללמד אותם."

"אם אעשה זאת לא יוותר לי אף אחד. אף אחד." קולו של דמבלדור נשבר, העולם נטה כשהראש המביט נפל מטה אל ידיים עתיקות, וקולות נוראים בקעו מגרונו של לא-הארי כשהחל להתייפח כמו ילד.

"שאני אומר לא לשליח של וולדי?" שאל קולו של אלאסטור, רך בצורה מוזרה כעת. "אתה לא חייב לעשות זאת בעצמך, ידידי הוותיק."

"לא - אני אומר את זה - בעצמי - אני מוכרח -"

הזיכרון נגמר בפתאומיות והארי תלש את ראשו מהמים הזוהרים, מתנשם כאילו חסר לו אוויר.

המעבר בין הסצנות, בין מציאות בת עשור ובין ההווה, היה זעזוע נוסף לתודעתו של הארי; באופן כלשהו השקיעה שלו בעבר עירערה אותו. הגבר הזקן והשבור שהתייפח במשרדו היה אדם אחר בעידן אחר, הארי הבין זאת; מישהו רך יותר -

לפני שהכל נעלם כמו עשן שמתפזר, חוזר על העכשיו, ההווה.

נורא וחמור עמד הקוסם הזקן, כאילו הוא נחצב מאבן; זקן משערות כמו ברזל, משקפי חצי-סהר כמו מראות, והאיטונים מאחוריהן קשים וחסרי פשרות כמו יהלומים שחורים.

"אתה רוצה לראות את אחי בעודו מת תחת קללת הקרושיאטוס?" שאל אלבוס דמבלדור. "וולדמורט שלח לי גם את הזיכרון הזה!"

"ואז -" הארי התקשה להפיק צליל בגלל הבחילה הגוברת בחזהו. "אז היה זה ש-" המילים צרבו בגרונו, כשהידע האיום עלה בו, ההבנה הנוראית. "אז היה זה ששרפת בחיים את נרקיסה מאלפוי בחדר השינה שלה."

מבטו של אלבוס דמבלדור היה קר כשענה. "לשאלה הזו רק שוטה יענה לחיוב או לשלילה. מה שמשנה הוא שאוכלי המוות מאמינים שהרגתי אותה, והאמונה הזו הגנה על משפחותיהם של כל אלה ששירתו במסדר עוף-החול - עד עצם היום הזה. עכשיו אתה מבין מה עשית? מה עשית לחבריך, הארי פוטר, ולכל אלה שיתייצבו לצידך?" הקוסם הזקן נראה כאילו הוא נעשה גבוה ונורא יותר כשקולו התחזק. "הפכת את כולם למטרות, ומטרות הם יוותרו! עד שתוכיח, בדרך היחידה שניתן לעשות זאת, שאתה לא מוכן לשלם מחירים כאלה!"

"והאם זה נכון?" שאל הארי. תחושת זמזום מילאה אותו, גופו הלך והתרחק. "מה שדראקו אמר, שנרקיסה מעולם לא ליכלכה את ידיה, שהיא בסך הכל הייתה אישתו של לוציוס? היא איפשרה לו לעשות את מה שעשה, אני מבין את זה, אבל אני לא יכול לגבות את האמירה שהגיע לה להישרף בחיים."

"שום דבר אחר לא היה משכנע אותם שסיימתי להסס," קולו של הקוסם הזקן לא איפשר שום שאלה ושום סירוב. "מאז ומעולם הייתי הססן מכדי לעשות את מה שאני מוכרח, תמיד היו אלה אחרים ששילמו את המחיר

על הרחמים שלי. כך אמר לי אלאסטור מההתחלה, אבל לא הקשבתי לו. אני צופה שאתה תוכיח את עצמך כמוצלח יותר ממני בבחירות כאלה."

"אני מופתע," אמר הארי, נדהם מכך שקולו נותר יציב. "הייתי מצפה שאוכלי המוות יתקפו משפחת אור אחרת ויתחילו מעגל של הסלמה, אם לא הכית בכולם במכה הראשונה שלך."

"ייתכן, אם היריב שלי היה לוציוס," עיניו של דמבלדור היו כמו אבנים. "נאמר לי שוולדמורט צחק למשמע החדשות, והכריז בפני אוכלי המוות שלו שסוף סוף התבגרתי, ולבסוף הפכתי ליריב ראוי. אולי הוא צדק. אחרי היום שבו גזרתי מוות על אחי, התחלתי לשקול את תומכיי, לאזן אותם זה כנגד זה, לשאול את עצמי את מי אני יכול לסכן, ואת מי אקריב, לאיזו מטרה. מוזר כמה פחות כלים איבדתי, ברגע שידעתי מה הם שווים."

הלסת של הארי הייתה נעולה, נדרש מאמץ עצום לגרום לשפתיו לנוע. "אבל זה לא היה כאילו לוציוס ניסה בכוונה לקחת את הרמיוני בשביל כופר," אמר קולו הדק של הארי. "מנקודת מבטו של לוציוס, משהו אחר הפר את הפסקת האש ראשון. אז כשאנחנו זוכרים את זה, כמה אוניות הרמיוני שווה, בדיוק? נשים בצד לרגע את עניין הדיין-גלד, אם זה היה פשוט איום רגיל על חייה, כמה הייתי צריך לשלם כדי להציל אותה? עשרת אלפים אוניות? חמשת אלפים?"

הקוסם הזקן לא ענה.

"מצחיק," אמר הארי, קולו רועד כמו דמות מבעד למים. "אתה יודע, ביום שעמדתי לפני הסוהרסן, מה היה הזיכרון הגרוע ביותר שלי? זה היה ההורים שלי מתים. שמעתי את הקולות שלהם והכל."

עיניו של הקוסם הזקן התרחבו מאחורי משקפי חצי-הסהר.

"והנה העניין," אמר הארי, "הנה העניין שעליו חשבתי שוב ושוב מאז. אדון האופל נתן לילי פוטר הזדמנות לברוח. הוא אמר שהיא יכולה לברוח. הוא אמר לה שלמות לפני העריסה לא יציל את התינוק שלה. 'זוזי הצידה, אישה שוטה, אם יש בך שכל בכלל-' " צמרמורת נוראה השתלטה על הארי כשאמר את המילים משפתיו שלו, אבל הוא ניער אותה והמשיך. "ואחר כך חשבתי, לא הצלחתי למנוע מעצמי לחשוב, אדון האופל לא צדק? לו רק אימא הייתה זזה הצידה. היא ניסתה לקלל את אדון האופל אבל זו הייתה התאבדות, היא בטח ידעה שזו התאבדות. הבחירה שלה לא הייתה בין החיים שלה לשלי, הבחירה שלה הייתה בין האם היא תחיה או ששנינו נמות! לו רק הייתה עושה את הדבר ההגיוני ובורחת, כלומר, אני אוהב גם את אימא, אבל לילי פוטר הייתה חיה עכשיו והיא הייתה אימא שלי!" דמעות טישטשו את הראייה של הארי. "אלא שעכשיו אני מבין, אני יודע מה שאימא בטח הרגישה. היא לא יכלה לעזוב את העריסה. היא לא יכלה! אהבה לא עוזבת!"

זה היה כאילו הקוסם הזקן הוכה, הוכה על ידי איזמל שניפץ אותו לכל האורך.

"מה אמרתי?" לחש הקוסם הזקן. "מה אמרתי לך?"

"אני לא יודע!" אמר הארי. "גם אני לא הקשבתי!"

"אני - אני מצטער, הארי - אני -" הקוסם הזקן הצמיד את ידיו לפניו, והארי ראה שאלבוס דמבלדור מתייפח. "לא הייתי צריך, לומר לך דברים כאלה - לא הייתי, צריך לנטור לך טינה, על התמימות שלך -"

הארי הביט בקוסם לשנייה נוספת, ואז פנה וצעד מחוץ לחדר השחור, במורד המדרגות, דרך המשרד -

"אני באמת לא מבין למה אתה עדיין על הכתף שלו," אמר הארי לפוקס.

הארי הגיע לכיתת שינוי-הצורה לפני כל השאר, אפילו לפני פרופסור מקגונגל. היה שיעור לחשים לשכבה שלו מוקדם יותר, אבל לזה הוא אפילו לא טרח לנסות להגיע. מה פרופסור מקגונגל תעשה בשיעור של היום הוא לא ידע. היה משהו מבשר רעות בכל השולחנות הריקים שלידו, בהיעדרות שליד הלוח. כאילו הוא לבד בהוגוורטס, כשכל חבריו עזבו.

על פי תוכנית השיעורים, השיעור של היום הוא על שינוי-צורה מתמשך, כל החוקים שהארי שינן בעל פה כשהפך בשינוי-צורה סלע עצום ליהלום הקטן שניצנץ על הבוהן הקטנה שלו. זה יהיה נושא תיאורטי, ולא מעשי, בשביל שאר הכיתה; וזה חבל, משום שהוא היה יכול להיעזר במנה של טראנס שינוי-צורה.

הארי הבחין במרחק שידו רועדת, במידה כזו שהתקשה לפתוח את שרוכי הנרתיק ולהוציא את ספר הלימוד בשינוי-צורה.

הייתי לא הוגן במידה מפלצתית כלפי דמבלדור, אמר הקול לו הארי קרא סלית'רין, אלא שעכשיו הוא נראה כמו קול ההיגיון הכלכלי ואולי גם המצפון.

עיניו של הארי ירדו לספר הלימוד שלו, אבל הפסקה הייתה כה מוכרת עד שבאותה מידה הייתה יכולה להיות קלף ריק.

דמבלדור נלחם במלחמה נגד אדון אופל שניסה במכוון לשבור אותו בצורה האכזרית ביותר האפשרית. הוא נאלץ לבחור בין להפסיד במלחמה שלו ובין לאבד את אחיו. אלבוס דמבלדור יודע, הוא למד בצורה הגרועה ביותר, שישנו גבול לערך של חיי אדם אחד; וזה כמעט שבר את שפיותו להודות בכך. אבל אתה, הארי פוטר - אתה כבר יודע יותר טוב.

"שתוק," הילד לחש לכיתת שינוי-הצורה הריקה, על אף שלא היה בה איש שישמע.

כבר קראת על הניסויים של פיליפ טטלוק על אנשים שהתבקשו להחליף בין ערך מקודש וערך חילוני, כמו מנהל בית חולים שצריך לבחור בין להשקיע מיליון דולר על כבד כדי להציל ילד אחד בן חמש, או להשקיע מיליון דולר כדי לקנות ציוד אחר לבית החולים או לשלם משכורות של רופאים. והנבדקים בניסוי מתמלאים תרעומת ורוצים להעניש את מנהל בית החולים על שאפילו חשב על הבחירה. אתה זוכר שקראת על זה, הארי פוטר? אתה זוכר שחשבת עד כמה זה מטופש, משום שאם ציוד בית חולים ומשכורות רופאים לא היו גם מצילים חיים, לא הייתה מטרה בקיום בתי חולים? האם מנהל בית החולים צריך לשלם מיליארד פאונד בשביל הכבד הזה, אפילו אם זה אומר שבית החולים יפשוט רגל למחרת?

"שתוק!" לחש הילד.

בכל פעם שאתה משקיע כסף כדי להציל חיים בהסתברות מסוימת, אתה קובע חסם מלמטה על הערך הכספי של חיים. בכל פעם שאתה מסרב להשקיע כסף כדי להציל חיים בהסתברות מסוימת, אתה קובע חסם מלמעלה על הערך הכספי של חיים. אם החסמים העליונים והתחתונים שלך לא עקביים, זה אומר שאתה יכול להעביר כסף ממקום אחד לאחר ולהציל עוד חיים באותו המחיר. אז אם אתה רוצה להשתמש בכמות חסומה של כסף כדי להציל כמה שיותר חיים, הבחירות שלך צריכות להיות עקביות ביחס לערך כספי כלשהו לחיי אדם; אם לא אז אתה יכול לערבב את אותו הכסף ולעשות יותר. כמה עצוב, כמה ריקה התרעומת של אלה שמסרבים לומר

שניתן להשוות חיים וכסף, כשכל מה שהם עושים הוא לאסור את האסטרטגיה שמצילה את מרבית האנשים, רק למען העמדת הפנים היומרתית וראויות מוסרית...

ידעת את זה, ובכל זאת עשית את מה שעשית לדמבלדור.

בכוונה ניסית לפגוע ברגשותיו של דמבלדור.

הוא מעולם לא ניסה לפגוע בך, הארי פוטר, אפילו לא פעם אחת.

ראשו של הארי נשמט אל ידיו.

למה הארי אמר את מה שאמר לקוסם העתיק הזקן והעצוב שנלחם כל כך הרבה ועמד בתלאות דגולות מכפי שמישהו צריך להתמודד עימן? אפילו אם הקוסם הזקן טעה, האם מגיע לו לסבול על כך, אחרי כל מה שקרה לו? למה יש בו חלק שבועס על הקוסם הזקן מעבר לכל היגיון, משתלח בו חזק מכפי שהארי היכה במישהו אי פעם, בלי לחשוב למתן אפילו פעם אחת את הזעם שעלה רק כדי להיעלם ברגע שהארי עזב את חברתו?

האם זה משום שאתה יודע שדמבלדור לא ישיב מלחמה? שלא משנה מה תאמר לו, לא משנה כמה לא הוגן, הוא לעולם לא ישתמש בכוחו שלו נגדך, הוא לעולם לא יתייחס אליך כמו שאתה מתייחס אליו? האם כך אתה מתייחס לאנשים כשאתה יודע שהם לא יכו בחזרה? הגנים הבריוניים של ג'יימס פוטר, מתבטאים סוף סוף?"

הארי עצם את עיניו.

כמו מצנפת המיון שמדברת בתוך ראשו -

מה הסיבה האמיתית לכעס שלך?

ממה אתה פוחד?

מערבולת של תמונות הבזיקה בתודעתו של הארי, דמבלדור מהעבר בוכה אל תוך ידיו; צורת ההווה של הקוסם הזקן, עומד גבוה ונורא; חידיון של הרמיוני צורחת בשלשלאות, בכיסא המתכת, כשהארי נוטש אותה לסוהסרנים; ודמיון של אישה עם שיער לבן ארוך (האם היא נראתה דומה לבעלה?) נופלת בין להבות חדר השינה שלה, ככשרביט מוחזק כנגדה ואור כתום משתקף ממשקפי חצי-סהר.

נראה שאלבוס דמבלדור חושב שהארי יהיה טוב ממנו בבחירות מסוג זה.

והארי ידע שזה כנראה נכון. הוא מכיר את המתמטיקה, אחרי הכל.

אבל מובן, איכשהו זה מובן, שאתיקנים תועלתנים לא באמת שדדו בנקים כדי לתת כסף לעניים. התוצאה הסופית של לזנוח כל עכבה מוסרית לא באמת תהיה אור שמש וורדים ואושר לכולם. הדרישה של תוצאות היא לבצע את הפעולה שמובילה לתוצאה הטובה ביותר נטו, לא פעולות שיש להן תוצאה חיובית אחת והורסות את כל השאר בדרך. מותר לממקסמי תועלת צפויה להתחשב בהיגיון בריא כשהם מחשבים את הציפיות שלהם.

איכשהו הארי הבין זאת, אפילו לפני שמישהו הזהיר אותו הוא הבין. לפני שקרא על ולדימיר לנין או על ההיסטוריה של המהפכה הצרפתית, הוא ידע. אולי היו אלה ספרי המדע הבדיוני הראשונים שקרא שהזהירו אותו מפני אנשים עם כוונות טובות, או אולי הארי פשוט ראה את ההיגיון בעצמו. איכשהו הוא ידע מההתחלה, שאם הוא יצעד מחוץ למוסר שלו לא משנה מה הסיבה, התוצאה הסופית לא תהיה טובה.

תמונה אחרונה עלתה בו לבסוף: לילי פוטר עומדת לפני העריסה של התינוק שלה ומודדת את ההפרשים בין התוצאות: התוצאה הסופית אם תישאר ותנסה לקלל את האויב שלה (לילי מתה, הארי מת), התוצאה הסופית אם תברח (לילי חיה, הארי מת), שוקלת את התועלות הצפויות, ובחרת את הבחירה ההגיונית היחידה.

היא לא הייתה אימא של הארי אם לא הייתה בוחרת כך.

”אבל בני אדם לא יכולים לחיות כך, שפתיו של הילד לחשו לכיתה הריקה. ”בני אדם לא יכולים לחיות כך.”